

Titel: Andres Tanker. [No. 1-7. Den 23. Oct. 1772-. Dec. 1772.z9

Citation: "Andres Tanker. [No. 1-7. Den 23. Oct. 1772-. Dec. 1772.z9", i *Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 18*, Morten Hallager, 1772, s. 112. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_018-shoot-w2_018_003_p112_bZONE1518292/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 18

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Staleno. Stig kun frem!

Philito. Jeg vil først høre deres Tanker.

Staleno. Og jeg Deres. Mine ere saa ikke moene endnu. —

Philito. Og mine — Mine ere allerede horte iøien.

Staleno. Det var Skade! Men Taalmodighed! Mine begynde just at moednes. Du ere de moene!

Philito. Na! Det var brav!

Staleno. Hvad, om vi for en god Driftesfiling fik en Karkpaa vor Side, som var fræk nok, og havde Mundlæber nok til at luge ti Eegne i eet Landebret?

Philito. Hvad skulde han hjælpe os?

Staleno. Han maatte forklæde sig og foregive, at han var kommet fra et laugt bortliggende Land; jeg veed ikke selv hvad for et.

Philito. Ja. — —

Staleno. Og at han har talt med Anselm — —

Philito. Ja. — —

Staleno. Og at Anselm har givet ham nogle Breve med; eet til hans Søn, og eet til Dem. — —

Philito. Og hvad saa?

Staleno. Seer De endnu ikke, hvor jeg vil hen? — —
I Brevet til hans Søn maatte staae, at Anselm ikke endnu kunde komme saa snart hjem; at Lelio imidlertid skulde holde godt Huus, og spore kuint sammen paa det, han havde, og saa videre. Men i Brevet til Dem maatte staae, Anselm havde eftertænkt sin Daatters Alder, at han gierne saae, hun blev gift, og at han sendte Dem her saa og saa meget til Udstyr, i fald hun skulde finde en god Lejlighed.

Philito. Og Karlen maatte lade, som han bragte Pengene til Udstyren med sig? ikke?

Staleno. Jo vist.

Philito. Det gaar i Sandhed an! — Men hvad, om Sønnen kender sin Faders Haand for vel? Hvad, om han erindrer sig hans Eianet.

Staleno. O saa er der tusinde Udsugter! Gier Dem dog ingen utidig Besværgelse! — Jeg veed allerede een, som skal kunne spille den Rolle mestersig.

Philito. Nu, saa gaar De da, og aftal det Nødvendige med ham, saa vil jeg strax lave Pengene til, og imidlertid heller tage dem af mine egne, til jeg sikkert kan grave dem op.

Staleno. Gier det! gier det! Inden en halv Time skal Karlen vare hos Dem. (gaar bort.)

Philito. (alene) Det er ærgerligt nok, at jeg skal bruge saadanne Knebt paa min gammel Alder; og det for den liberlige Lelios Skuld! — — Der kommer han jo selv, med sin Anfører i alle Skielmsstøkker? De tale temmelig alvorlig; uden Tvivl har de en Creditor paa Halsen igien. (træder lidt tilside)

(Fortsættelsen følger.)